

Поиска да отговори, а челюститѣ му се схванаха.

... — Азъ, азъ... таквози, — промълви старецътъ, а не можеше да изкаже мисълта си. И млъкна, попотилъ се отъ мъжа. После избърса съ свитъ показалецъ избилия го потъ по чело; тръсна си пръста за да падне потъта, а нѣмаше сила да вдигне очи.

Директорътъ, който бѣ нѣщо разгнѣвенъ, като че му поотмина. И като забелѣжи смущението на стареца, стана по-мекъ.

— Трѣбва синъ да ти е Павелъ? Много си приличате!

— Тъй, тъй... баща съмъ му, — едва отвърна стареца. И като долови, че той измѣни лице, отдъхна си.

— Седни, старче... Азъ виждамъ, че ти е мъчно за